

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [iki 1916-05-18], [iš Petrapilio - į Maskvą].

Žinai ką, sesutėl... Aš vieno dalyko ir noriu

Žinai ką, sesutėl... Aš vieno dalyko ir noriu prašyt, ir bijau, matai, kad tu neužsigautum...

Bet kad pas mane noras yra — taigi aš turiu jį išreikšti, ar ne tiesa? Taigi, matai, Tavo laiškuose būna nepaprastai gražios vietos. Ką, jei aš atskiras vietas parinkęs duočiau in „Barą“ kaipo atskirus lyrikos dalykėlius? [1] Ar nepavelytum tu man tai padaryti?.. Ir iš mano pusės ar nebus tai šventvagystė?.. Aš taip gražiai perrašyčiau, ir kolei tu norėsi, tolei nežinos, kieno širdies tie dalykai austi.

Ar sutinki?.. Tik tu ant manęs nepyk už tai.

Ne kurie dalykai yra tokie gražūs, kad aš nedrįstu jų užslėpti, kad man taip norisi pasidalyti su mano broliais ir seserimis, su mano artimais ir priešininkais...

Paskui kokia gi Mašiotaitė [2] žada pas jus apsigyventi?.. Ar toji, kur su akiniais ir šuniuku?.. Jei toji, tai parašyk, kas ji per žmogus ir del ko ji Maskvoj per susisirinkimą taip keistai in mane žiūrėjo.

Žinai, su Maniuku [3] dabar keblu truputį. Seniau, atvažiuavęs iš Maskvos, kaip tu sakei, buvau nuėjęs keliussyk, pasisiūl[i]au mokytojauti, padarėm kelias lekcijas, bet va dabar jau pusantro mėnesio nebebuvau nuėjęs ir kažkaip jokio noro neturiu eiti.

Kad, žinai, dvasiniai nieko ji neduoda ir nieko neimponuoja — jaučiuos kažkokio pamokslininko rolėje — o kvailesnis padėjimas būt ar begali?.. Tat neišmanau, ar čia eit dar pas ją, ar ne. Kaip tau matos? — Žiūrėk, Danutė [4] labai geras sutvėrimas. Rodos, mudu jau su ja seni-seni kumbratai — bundžiai.

Matai, kai Tu, sesut, rašai laiškus, saulėtus ir jaunus, — man gerai, ir aš vėlei jaučiuos tvirtu. Man visai nedaug tereikia.

- - - - -

Berašant laišką pasikėlė perkūnija. Žaibuoja. Griaustinis trankos. Pravėriau langą. Visa krūtine alsuoju. Tokia pasauliui dovana gausi ir taip lengva krūtinėj. Kokia išlaisva! [Ko]kie ugnies žalčiai padanges drasko! Noriu viską sugerti ir kad visa vėtra būtų tik manyje! Kaip gerai, kai ugnys kiekvieną žygį lydi!.. Parašyk, sesut, ar didelė vėtra buvo, kai tu man laišką rašei. Juk rašei, kad žaibuoja, griaustinis.

Pasakyk man pasaką.

Ačiū Tau ir Danutei už vainikus ir daineles. Gal ir aš jums kai ką nupinsiu.

Tegu mano sesulei būna dienos ilgos ir valandos trumpos, ir mirksniai kaip amžiai!

Tavo Bolyt[i]s

'Kada mano varduvės? Iš kur tu sužinojai!'

KOMENTARAI

[1] Rengta medžiaga almanacho „Pirmasis baras“ antrajai knygai, kuri neišėjo. VČ nesutiko spausdinti laiškų, adresuotų BS, fragmentų.

[2] Marija Mašiotaitė-Urbšienė (1895–1959), kultūros istorikė, bibliografė. Prano Mašiototo duktė, Juozo Urbšio žmona. 1916 m. baigė Aukštuosius moterų kursus Maskvoje.

[3] Marija Grikinytė.

[4] Danutė Čiurlionytė.